

Fristelse, der vil være til Stede til uærlig Angivelse af Købesummen, som ofte vanskelig vil kunne oplyses, vil det i mange Tilfælde blive umuligt at fastslaa, hvilken Del af Købesummen der skal betragtes som Værdistigning *paa Grund af Jernbanen*. Forkærlighed for en Ejendom kan forhøje dens Købesum; den modsatte Følelse, Pengetrang eller anden Foranledning til hurtigt at ville skille sig ved en Ejendom, kan forringe Salgssummen; Konjunkturer, der ere uden Forbindelse med Jernbaneanlægget, kunne saavel forøge som forringe Salgssummen. Og i Tilfælde af Gave, Arv eller Mageskifte vil Afgiften blive truet eller omtvistelig; ved at lade sin Ejendom henligge i mange Aar som Spekulationsobjekt vil det ogsaa til sidst blive ugørligt at udsondre Værdistigningen paa Grund af den Jernbane, der i en fjern Fortid blev anlagt.

Der kunde anføres og er i Kommissionens Betænkning anført en Række andre Forhold, hvor en Afgift bagud paa Grundlag af Salgspris kan føre til et urigtigt Resultat, der snart kan komme til at gaa Ejeren for nær og snart kan gøre Afgiften illusorisk. Hvor bestemt en Modstander man derfor end maatte være af den oprindelig forlangte Kapitalafgift *forud*, maa Flertallet dog erkende, at Kommissionens Mening, at en Værdistigningsafgift som *Omsætningssskat*, altsaa *bagud*, ikke kan gennemføres paa rationel Maade, ikke savner Begrundelse.

Det er sandt, at der vil være Mulighed for en urigtig Ansættelse af en Værdistigning og deraf følgende for høj eller for lav Afgift; men det vil der være ved en hvilken som helst Ordning. Ved den her foreslaaede Ordning — en ophørende, særlig Ejendomsskyld af Værdistigningsbeløbet med et Fradrag af 10 pCt. — vil dog en Ejer for denne Afgifts Vedkommende kun være stillet paa samme Maade, som han er stillet overfor den permanente Ejendomsskyld, der fastsættes af de samme Organer. Og for at værne ham og sætte ham i Stand til hurtigt at faa en formentlig Fejltagelse

undersøgt og en virkelig Fejltagelse rettet er der (§ 3, 2det Stykke) indrømmet en Adgang for ham til naar som helst at faa en ny Vurdering til Jernbaneskyld.

Naar Forholdet er som det foreliggende, at ingen af Jernbanerne efter gældende Lovgivning kan tages i Brug, før det som Betingelse derfor opstillede Krav om Jernbaneskyld er opfyldt, naar dernæst tages i Betragtning, at saavel Statens som Kommunernes og privates Bidrag eller Tilsagn om saadanne have fundet Sted paa Grundlag af, at Lovens § 14 opfyldes, og ville kunne fordres tilbage eller bortfalde, hvis en Lov om Jernbaneskyld ikke vedtages, er Flertallet af den Mening, at Kommissionsforslaget, med de foreslaaede Lempelser i Afgiftens Størrelse, anviser den eneste farbare Vej, hvis ikke Afgiften skal blive enten en Illusion eller en alt for trykkende Byrde. Da nu Flertallet desuden har den Mening — hvori det bestyrkes ved Mindretallets Forslag —, at man ikke vil kunne forandre Lovforslaget i nogen væsentlig Henseende uden at forstyrre dets hele Bygning, føler det sig ogsaa af den Grund tilskyndet til at anbefale Vedtagelse af den Kommissions Forslag, som Landstinget selv har ønsket nedsat, kun med enkelte Ændringer, der jo lade Forslagets hele Grundlag og Struktur uberørt.

Til Slutning ønsker Flertallet — ligeledes i Overensstemmelse med Kommissionens Flertal — at betone, at Lovforslaget ikke paa nogen Maade kan tages som Udtryk for nogen Tilslutning til visse Teorier om en almindelig Værdistigningskat, end mindre om en Grundværdiskat.

At Lovforslaget er i stærk Modstrid med disse Teorier, kan i øvrigt allerede ses deraf, at det Mindretal i Kommissionen (2 Medlemmer), som i en særlig Betænkning har udviklet disse Teorier, saa at sige paa alle Punkter har stillet sig i bestemt Modsætning til Forslaget. Sagen er da ogsaa den, at Lovforslagets eneste Formaal er det rent praktiske: at gøre det muligt at faa bygget et Antal af Befolkningen